

Äntligen är Helmi i sitt rätta element

BLIDÖ. Så flyter Helmi igen.

Som om någon hade tvivlat. Inte någon av alla de människor som kommit för att se hennes sjösättning i alla fall.

Men det blev en lång väntan innan de fick se henne återbördas till sitt rätta element.

Redan ett par timmar innan det var dags för det stora lyftet var det fullt i Stämmarsund som numera är Helmis hemmahamn. De flesta tog ett par beundrande varv kring den färdigrenoverade båten där hon låg på trailern. Troligen var det sista chansen att se hennes vackert rundade köl för ett par år framöver. Allt eftersom tiden led letade sig fler och fler ner i slänten för att kunna se Helmi göra sin sista färd - på land. Flera av huvudena, som otåligt vreds bortåt vägen i väntan på huvudattraktionen, var prydda av vegamössor med Helmiemblem.

Foto: Roine Karlsson

En som bar sin mössa med särskild stolthet var Hartmut Kaulbach, ordförande i föreningen Helmis vänner.

- Om jag är nervös? Nej, det känns bara härligt. Det är man om man har delegerat med förstånd. Och så är hon ju så professionellt byggd.

Nej, nervositeten fanns väl snarare hos oss åskådare. Inte hemföll de allra närmaste inblandade till romantik och nostalgi heller.

Kjell Justrell, som haft ett intimt umgänge med Helmi under flera år, hade ingen separationsångest när han nu byggt henne klar.

- Det är skönt att vara klar. Jag har andra projekt som väntar, sade han.

Och trots Helmis långa historia talade Hartmut hellre om framtiden.

- Hon kommer att fylla två ändamål. Dels ska hon vara ett flytande klassrum för Roslagens ungdomar. Dels ska hon hyras ut till företag och olika sällskap. Men huvuduppgiften är att ta hand om ungdomarna.

Spänningen började stiga. Så fort det brummade till ute på vägen vändes blickarna upp från picknickkorgarna. Så kom hon då till sist, "vår underbara pärla", som Hartmut uttryckte det.

Men vägen var smal och båten stor och det var så många som ville vara henne nära.

Det var ingen lätt uppgift för Ulf Backlund att backa ner Helmi till hamnen.

- Jag såg inte vägen för allt folk, jag visste inte vart jag skulle sikta. Det var dock första gången han möttes av applåder efter avslutat uppdrag.

Nu låg hon där och väntade, bara ett par famnar från havet. Men först skulle hon och hennes räddare hyllas i tal och sång. Hartmut kom för att hämta upp Kjell Justrell och

hans son Anders, som var den som fann Helmi, till scenen. Far och son var dock inte alltför begeistrade.

- Ni får inte backa ur nu, sade Hartmut bestämt.

Kjell fräste ut snuset och följde med, Anders linkade motvilligt efter. Men tillbaks i Helmis närhet, efter att ha hyllats av alla som trängdes framför scenen, var de betydligt mer avslappnade.

Fler och fler i publiken undrade om det inte var dags för sjösättning snart. Men det var fler som ville framföra sina lyckönskningar. Och det är inget konstigt med det. För att Helmi nu återuppstått beror på ett lika stort lagarbete som vi förväntar oss av den svenska VM-truppen. Troligen större.

De flesta stämde dock glatt in i Helmivalsen:

Helmi du bjuder oss med på din färd.

Låt oss få sjunga ditt lov.

Hissade segel och förlig vind ger liv åt ditt nygamla skrov.

När kranföraren väl lyfte i henne gick allt fort. Plötsligt låg hon där och guppade. Nu återstod bara frågan: vem skulle gå ombord först, båtbyggaren Kjell eller Gösta Roxell som seglade ombord när Helmi gick i trafik. Efter en viss tvekan övertalas Kjell att ta det första steget. Hela hans ansikte sken.

ERIK HÖRNKVIST